

portaven dels metges catalans, traspuaria el nostre estat espiritual, si el féssim un òrgan incolor, sense relleu, a l'estil dels clàssics periòdics tan aimats per la gent triomfadora i feliç, que poden llegir-los impunement durant l'esmorzar, sense cap temença de què la seva digestió s'alteri.

Jo no sé què he fet, deia el millor cirurgià de la ciutat lliure de Dantzig, que no hagi fet un enginyer o un jutge, perquè la meua professió vagi davallant vers el proletariat; jo no sé què hem fet tots, afegeixo jo, perquè avui ja no es parli solament de la misèria dels metges vells, sinó també de la misèria dels joves, que en Alemanya, per exemple, comença a ésser un paorós problema.

No és possible que una professió com la nostra, de tanta virtualitat i vàlua, tan aspre i difícil, no doni per a viure decentment a qui la segueixi.

Hi ha d'haver-hi un mitjà que solucioni l'estat de decaïment progressiu a què estem abocats.

Hem de trobar-lo i el trobarem si estem alerta!

